

Felicia Kingsley

TÁTO KRAJINA NIE JE PRE SLOBODNÝCH

*„Ked' láska prekvapí aj tých,
ktorí už na ňu neveria.“*

Ljndeni

Táto krajina nie je pre slobodných

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Felicia Kingsley

Táto krajina nie je pre slobodných – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**TÁTO KRAJINA NIE JE
PRE SLOBODNÝCH**

Felicia Kingsley

TÁTO KRAJINA NIE JE PRE SLOBODNÝCH

Preložila Mária Štefánková

Ljndeni

„Na rozbehnutie obchodov neexistuje nič lepšie ako výhodný sobáš.“

Jej kráľovská výsosť
Kráľovná matka Elizabeth Bowes-Lyon

„Tomu, čo mladí ľudia hovoria o manželstve, ja veľkú váhu neprikladám,“ odvetila pani Grantová. „Ak tvrdia, že sa im sobášiť nechce, pripisujem to len faktu, že doteraz nenašli toho pravého.“

Doktor Grant so smiechom zablahoželel slečne Crawfordovej, že nemá proti manželstvu výhrady.

„Ach, áno, vôbec ma to nezahanbuje. Nech sa všetci poberú, ak sa im podarí nájsť vhodnú partiu. Nepáči sa mi, ak sa ľudia od toho odťahujú, ale každý sa predsa len musí oženiť vtedy, keď mu to niečo prinesie.“

Jane Austen: *Sídlo Mansfield*,
Vydavateľstvo SLOVART, 2010,
preklad Beáta Mihalkovičová

Prológ

Elisa

Panuje všeobecne rozšírený názor, podľa ktorého si veľmi bohatý slobodný muž musí hľadať manželku.

Lenže nie sme v Hertfordshire a nepíše sa rok 1812: Belvedere v Chianti je dedinka s tritisícdvosto obyvateľmi na hranici provincií Florencia a Siena a je už 21. storočie.

Tak to aspoň tvrdí kalendár, ale podľa niektorých rečí to tak nevyzerá. Napríklad u pekára v hlúčiku gazdiniek, kde sa Elisa ocitá priamo uprostred, tak ako každé ráno.

„Kedy príde?“ pýta sa Fiorella Gilioly.

„Koľko má rokov?“ pridá sa Viola.

„Hneď to musím povedať mojej Sare!“ vykrikuje Angela a vybehne z obchodu, pričom takmer zrazí z nôh mňa a moju mamu.

„Och, prepáčte, nezbadala som vás.“

„Dobré ráno, Pietro, dáš mi, prosím, dva bochníky ako zvyčajne?“ osloví moja mama pekára, ktorý s pobavením počúva ženské reči. „A kto že to má prísť? Nový farár?“ Ani ona nechce zaostať za ostatnými a ak je nejaká novinka, chce ju vedieť okamžite.

V dedinke, kde sa nikdy nič nedeje, by aj toto bola udalosť, ktorá by sa pretriasala niekoľko dní.

„Ale kdeže farár! Odkedy Caterinina neter zbalila posledného, na diecéze si dajú dobrý pozor, aby nám sem neposlali nikoho pod päťdesiat. Budúci farár, čo sem príde, nebude potrebovať gazdinú, ale opatrovatel'ku!“

V Belvedere nie je v bezpečí ani jeden slobodný muž, dokonca ani ten v sutane. Tu sa výber redukuje na hrstku slobodných mužov v preddôchodkovom veku, a nič nie je sväté: matky, staré matky, tety aj dcéry si vypestovali veľmi citlivý radar na vypátranie potenciálneho manžela do okruhu niekoľkých kilometrov. Ani moja mama nie je výnimkou.

Don Marzio, ktorý prišiel rovno zo seminára, vydržal štyri mesiace: Caterinina neter Greta naňho priamo zaútočila lákavou zbraňou v podobe cestovín s diviáčim ragú a chlapec podľahol.

„Tak kto to je? Niektô dôležitý?“ zvedavo sa vypytuje mama. Dofrasa, načo som jej sľubovala, že ju odveziem domov aj s nákupom na Vespel

„Ako to,“ vyskočí Viola, „že to neviete práve vy! Notár Gianni má priviesť Ricasoliho vnuka, toho, čo má zdediť farmu!“

Aha. Tak preto čakali, že budeme niečo vedieť: bývame a pracujeme na farme Mirabelky, podľa toho drobného chutného ovocia. Gróf Umberto Ricasoli zomrel pred mesiacom, po namáhavom živote plnom záhaľky a ničnerobenía ho v päťdesiatich šiestich skolil infarkt a my, osadenstvo, čakáme dispozície od dedičov, ktorým sa ešte neuráčiło zjaviť.

„O tom nič neviem,“ podráždene zavrčí mama. „A išiel k Ricasoliovcom do Poggia, alebo do Caiana?“

Gróf Umberto zomrel bezdetný, a tak Gianni bude pátrať po jeho najbližších príbuzných. Toskánsko je plné ľudí s priezviskom Ricasoli-Guicciardi; a čo sa týka určenia dediča, z toho pozerajú len zmätky.

„Moja švagriná býva v Poggiu, a nič mi nehovorila. Možno išiel za tými v Pontassieve,“ zamýšľa sa Giliola.

„Dost' Ricasoliovcov žije aj v Pise,“ podpichne Fiorella.

„Lepší mŕtvy v dome ako Pisan pred domom!“ zacituje príslovie lekárnik Duccio, nechá bicykel na chodníku a vojde do pekárne. „Dobré ráno, kmotry! O čom sa klebetí? Kto je ten nešťastník z Pisy?“

„Ricasoliho synovec, ktorý by mal zdediť Mirabelky, ale nevie sa, ktorý to má byť,“ vysvetľuje Pietro.

„Aká Pisa, čo za Pisa!“ vybuchne Duccio. „Ja viem, kto to je: povedala mi to Fernanda, Gianniho suseda, keď si včera bola kúpiť masť na otlaky.“

Dalo sa čakať, že Duccio to bude vedieť, lebo lekárnikom ľudia povedia všetko.

Ale úplne všetko. „Kto je to? Kto je to?“ šteboce zbor matiek na love.

Duccio rozkokošený pozornosťou žien sa predvádza v bielom plášti ako páv. „Je to synovec Lanfranca Ricasoliho, ten, čo žije v Londýne.“ Lanfranco bol Umbertov otec, ktorému patrila farma predtým. „Je to syn jeho netere Eleny!“

Ducciovo tvrdenie ma tak prekvapí, že zaspätkujem. „Myslíš Carletto?“ V skutočnosti sa volá Charles: jeho matka Elena Ricasoli sa vydala za anglického obchodníka s látkami Richarda Bingleyho a on so svojou sestrou dvojčaťom chodievali na leto k príbuznému na farmu.

„Presne tak!“ potvrdí Duccio. „Gianni za ním letel včera večer lietadlom z Florencie.“

Natiahnem ruku za taškou s chlebom a vtedy sa na mňa vrhne horda veselých ženičiek z Chianti.

„A ty ho poznáš? Je pekný?“ pýta sa Giliola.

„Je bohatý?“ znepokojuje sa Fiorella.

„Je slobodný?“ Angela, ktorá pred chvíľkou odišla, sa znova zjavila na prahu a lačne hltala detaily. Hovorím, že ženy z Belvedere si vedia aktivovať špeciálny radar, pokiaľ ide o mužov.

„V skutočnosti sa už roky nekontaktujeme,“ rýchlo sa vyťahujem z kaše, do ktorej som nechtiac spadla.

„Dúfajme len, že nebude teplý, inak vy dámy máte po vtá-
koch,“ žartujú Piero s Ducciom.

„Ak je *homosenzuál*, to môže rovno zostať v Londýne,“ vy-
hlási Viola. „Tu nemôžeme mrhať časom.“

Pokiaľ sa pamätám, Carletto nebol *homosenzuál* ani náho-
dou. Aspoň nie pred pätnástimi rokmi.

„Marianna,“ Giliola potiahne za rukáv moju mamu. „Urobíš
mi láskavosť? Keď príde, dáš nám vedieť?“

„Dať vám vedieť?“ mama sa tvári, že nechápe, ale presne vie,
o čo im ide. „A načo?“

„Aby sme mohli prísť do Mirabeliek pod nejakou zámien-
kou, a tam ho stretnúť!“

„Výborný nápad,“ podotkne Fiorella. „Moja Paola mu nape-
chie mandľové *cantucci*!“ Slávne Paoline *cantucci*, známe aj pod
názvom betónové kocky.

„A ja mu spravím keksíky *bongo*!“ ako ozvena povie Angela.

A už fičia s úmyslom „chytíme ho pod krk“. Sú rozhodnuté,
že ak Charles nepozve ich dcéry niekam von na rande, risku-
je zaškrtenie.

„No to sú nápady! My musíme pracovať a nemáme čas na
tieto vaše kraviny...“ odsekne mama na svoju obranu. Dobre ju
poznám, takže viem, že jej ani na um nezíde podeliť sa s nimi
o takúto vzácnu informáciu.

„Ale no tak, Elisa, povedz mame, nech nerobí drahoty! Ma-
rianna, nebuď taká egoistka!“ nalieha Viola.

„Presvedčím ju,“ klamem, aby som sa ich zbavila, lebo viem,
že bez súhlasu by ma odtiaľ nepustili.

„Výborne!“

Pri východe z pekárne ma mama vezme za lakeť a zamyslene
mi šepká do ucha: „Neopováž sa týmto tu prezradiť ani ň! Hneď
musíme vyupratovať celý dom, aj pod nábytkom, pripraviť veľkú
hostovskú izbu, upiecť dve torty, alebo lepšie tri, musíme upozor-
niť Giadu, aby si dala do poriadku vlasy... a tie jej čipkové šaty,

čo jej tak pekne zvýrazňujú oči, tie treba vyžehliť! A aj ty, Elisa, posnaž sa, trochu sa uprav, aspoň tentoraz...“

„Mama, prosím ťa, nezačínaj ešte aj ty...“ vzdychnem.

Keď sme už jednou nohou von z obchodu, prikradne sa ku mne Fiorella a so sprisahaneckým výrazom mi podáva zrolovanú desaťeurovku. „Dohodnime sa, že to prvej povieš mne,“ žmurkne a ide preč.

Nie, toto už dlhšie nevydržím. Tieto sobášne šialenstvá – to nie je nič pre mňa.

Vyskočím na svoju modrú Vespu Rally, ani si nestihnem nasadiť prilbu, a odfrčím na plný plyn. Z prskajúceho výfuku sa vyvalí oblak sivého dymu a vo vzduchu cítiť pach spáleného benzínu. Od stolíkov pred Mariovým barom sa z davu starčekov ozve zborové zvolanie „Panenkamárianebeská!“ a moja mama vykrikuje z prahu pekárne: „Ty baba bláznivá, nechala si tu chlieb!“

Lenže ja sa už nazad nevrátim.

1

Michael

„Dúfam, že to, prečo si ma donútil utekať sem z kancelárie, je dôležité prinajmenšom ako výnimočný stav,“ takto pozdravím Charlesa, svojho najlepšieho kamaráta, keď ho vidím v posilke na bežiacom páse.

„Veď je sobota, panebože, nechceš trochu ubrať?“

„Och, fakt je sobota?“ spýtam sa prekvapene.

„Taký si posadnutý prácou, že ani nevieš, aký deň v týždni je.“

Pravdupovediac, bol som presvedčený, že je piatok. A už mi bolo jasné, prečo bola moja asistentka Penny taká nabrúsená, keď som ju vytiahol z postele ráno o siedmej a zasypal naliehavými úlohami.

„Mám nového klienta a mal čas len dnes ráno.“ Bola to len polovičná pravda. Celé mesiace som lámal Ernesta Havishama a až včera konečne podpísal zmluvu so Saxton & D'Arcy na spravovanie jeho bohatého portfólia investícií. Dnes ráno som sa venoval práci aj napriek tomu, že Saxton, môj spoločník a druhý otec, mi striktne zakázal zostávať v kancelárii po deviatej večer. A počas víkendov. A počas sviatkov...

„Tvoj problém s workoholizmom ma nezaujíma. Mám novinky.“

„To fakt?“ Jeho nadšený tón ma prekvapí. Charles je otrokom svojich zvykov, nemá rád, ak sa mu narušia plány, a preto

novinky neznáša. Nemá nijakú naozajstnú novinku, odkedy mu v tretej na základke vyoperovali mandle.

„Spomínaš si na môjho prastrýka Lanfranca, toho s vilou v Toskánsku?“

„Jasné, akoby nie.“ Charlesovi rodičia boli mojimi a bratovými poručníkmi, odkedy naši rodičia zomreli pred dvadsiatimi deťmi rokmi; s Georgeom sme žili u Bingleyovcov až do dospelosti. Charlesova mama pochádzala z Florencie, doma sme bežne rozprávali po taliansky, navštevovali sme bilingválnu školu a všetky letá sme trávili v Taliansku vo vile starého strýka.

„Jeho syn zomrel bez dedičov,“ vysvetľuje mi, „takže ten majetok zdedíme my so sestrou.“

„Naozaj?!“

„Včera mi notár z Belvedere priniesol papiere k dedičstvu, aby som si ich pozrel.“

„Prijmeš to?“

Charles pokrčí plecami. Toto je ďalšia vec, čo neznáša a robí nerád: rozhoduje sa. „Neviem,“ to je jeho zvyčajná odpoveď.

Stavil by som sa hoci aj o pravú ruku, že sa ma teraz spýta: „Keby si bol na mojom mieste, čo by si urobil?“ Tri... dva... jeden...

„Keby si bol na mojom mieste, čo by si urobil?“

Nie som jasnovidec, ale poznám ho ako vlastnú dlaň. „Stavil by som sa, že to hodíš na mňa, Bingley-Boogley!“

„Nevolaj ma tak, už nie sme v škole.“

Bingley-Boogley, váhavec Bingley, takú prezývku mu dala profka telesnej výchovy, lebo tam, kde sa skákalo, behalo, šplhalo či vrhalo, vždy býval posledný v rade.

„A čo je mňa do toho? Veď to hádam zvažuješ, nie?“ namietam.

Kamarát je v úzkych, tak spustí: „Bola by to pekná nehnutelnosť a mám s ňou spojených veľa šťastných spomienok, ale problém je, že by som nevedel, čo s ňou. Teraz, keď je už otec na penzii, mám na starosti celú firmu: dnes som tu, zajtra v New

Yorku či v Los Angeles... Zaplatil by som masťné dane za miesto, kam ani nemám čas chodiť.“ Charles zastaví bežiaci pás a chytá si bok pravou rukou. „Bolí ma slezina. Ideme na náradie?“

Dôvodom bolesti jeho sleziny môže byť to, že som mu nepovedal svoj názor.

Lahneme si na lavičky a v spoločnom rytme dvíhame činky.

„Povedal som notárovi, že si to rozmyslím; v prípade, že by som odmietol, mu mám poslať formálne odmietnutie,“ povie v pauze medzi sériami zdvihov.

„Komu by to potom pripadlo?“ pýtam sa.

„Nejakým príbuzným zo siedmeho kolena z Pontassieve, myslím, že tí by mali väčší záujem než ja.“

„A iste väčší než ja,“ ozve sa ženský hlas.

Zodvihnem pohľad zo svojej ležiacej polohy a zbadám, že sa nad nami týči Caroline, Charlesova sestra-dvojča.

„Čau, Carol,“ pozdraví ju brat medzi dvoma výdychmi. „Pýtal som sa Michaela na jeho názor na ten majetok v Toskánsku.“

„No výborne,“ povie ona, rozpustí si chvost a dlhé vlasy medeného odtieňa jej padnú na plecia. „Michael, presvedč ho, aby sa toho vzdal.“

„Charles, vzdaj sa toho,“ poviem ako papagáj.

„Neviem si predstaviť nič otravnejšie ako vidiek,“ pokračuje Carol. „Možno nejaký bytík v Nice s výhľadom na Promenade des Anglais! Je tam kasíno, rušný spoločenský život, a s klimatizáciou si môžeme vychutnávať stredomorskú klímu celý rok. No nie, Michael?“ obráti sa na mňa.

„Ja mám radšej Španielsko,“ odpoviem medzi dvoma zdvihmi.

„Veď jasné!“ zvolá ona. „Vo Francúzsku je priveľa Francúzov, a navyše všade strkajú maslo. Španielsko je nové Azúrové pobrežie: Benalmádena, Marbella, Estepona. Dokonalé na prázdniny pri mori.“

„Ja by som sa radšej pozrel do vnútrozemia,“ poviem, posadím sa a utriem si pot.

„Aha, no tak dobre... vnútrozemie,“ prikývne ona. „Dofrasa, Michael, táto činka je hrozne ťažká, ty musíš mať silu ako medveď, keď to zdvihneš!“

„Je to len štyridsať kíľ, toľko zodvihne aj Charles,“ upozorním ju.

„Lenže on netrénuje tak ako ty.“

„Máme úplne rovnaký tréningový plán,“ odpoviem.

„Ďakujem pekne za uznanie, Carol,“ odsekne Charles. „Aj ty vyzeráš úplne zničená po cvičení... Vlastne nie! Ty si práve vyšla zo salónu krásy, súdiac podľa kúpacieho plášťa.“

„Mala som predtým vodnú gymnastiku.“

„To si sa skutočne nadrela.“

Charles a Caroline majú vzťah nenávisť – láska. Viac nenávisť než láska.

„Ahoj, Charles! Čau, Michael!“ pozdraví nás jedna z cvičiteliek a pristaví sa.

„Čau, Zoe.“ Carolinin kyslý tón naznačuje, že sa jej nepáči, keď ju ignorujú.

„Och, Carrie, nevšímala som si ťa,“ povie Zoe. Aký požičaj, taký vráť. „Na budúci piatok organizujeme lekciu jogy pod hviezdami, po nej nasleduje masáž teplým olejom, potom budú vegánske jednohubky a ochutnávka bylinkových čajov,“ povie Zoe a podáva jednu pozvánku mne a druhú Charlesovi. „Prídáte sa?“

„A mne nič?“ spýta sa Caroline.

„Pozvánky sa mi minuli,“ odsekne Zoe ostro. „Terasa má obmedzenú kapacitu.“

„To je teda...“

„Veľmi zaujímavé,“ povie Charles.

„Zaujímavé,“ zopakujem po ňom. Nerád som nezdvorilý, ale takéto veci nie sú pre mňa. „Ja už niečo mám.“

„Aká škoda,“ Zoe vyzerá sklamaná. „Nemôžeš to odložiť?“
Nemôžem odložiť niečo, čo nie je. „Pracovná večera.“

Zoe sa rozžiari a pochopím, že som si strelil vlastný gól. „V piatok večer?! Taký stres! Vieš, čo by ti pomohlo uvoľniť sa? Hot joga.“ Nakloní sa na moju úroveň a napíše niečo na pozvánku, ktorú mi dala, vystaviac na obdiv prsia obopnuté podprsenkou. „Dávam aj súkromné lekcie, toto je moje číslo. Zavolaj mi, kedy chceš.“

So všetkými sa rozlúči a pred odchodom na mňa žmurkne.

„Tá je ale drzá,“ okomentuje Caroline. „Ja takéto baby neznášam.“

„Aké takéto?“ spýta sa Charles. Niekedy fakt neviem, či je taký naivný, alebo jej to robí naschvál.

„Vulgárne,“ odsekne jeho sestra. „Bože, Michael! Len-len že sa na teba nevrhla! A ako sa oblieka! Stavím sa, že pod tými minišortkami nemala nohavičky.“

„Mám to ísť skontrolovať?“ nezdržím sa.

„Michael!“ Caroline sa na mňa pohoršene pozrie. „Hádam to nie je tvoj typ!“

Charles sa zasmieje so zaťatými zubami. „Michael má až priveľa obľúbených typov.“

„A viete čo? Už ma štvete, pekný večer,“ zamrmle a chystá sa odísť.

„Tu máš,“ podám jej pozvánku od Zoe. „Keď ti na tom tak záleží, vezmi si moju.“

Štítivo si ju zoberie a poberie sa preč. Cestou ju roztrhá a zahodí do koša.

„Tvoja sestra ešte stále chodí na tú terapiu ovládania hnevu?“ spýtam sa Charlesa.

„Ani nezačala.“

„Aha, tak preto nevidím nijaké zlepšenie.“

Zmeníme stanovište a pokračujeme cvikmi na pleciah a chrbát.

„Ale veď Zoe je milá, mohol by si ju pozvať na večeru, Michael.“

Kriste! „Charles, ty si asi posledný romantik. Zoe predsa nechce nijakú večeru.“

„Ale nejaké predjedlo a pohár vína predtým by ju mohli potešiť,“ nevzdáva sa. „Ach, prepáč, veď ty nemáš rád dvorenie, dlhé úvody, ani nič, čo by sa náhodou mohlo podobáť na prvé rande na začiatku vzťahu.“

„Vzťah nepatrí medzi moje priority.“

„Aha, tak preto chodíš s dvoma babami súčasne?“ podpichne ma. „Sheila a... Denise?“

„Danielle,“ opravím ho. „Oči pre všetky, srdce ani pre jednu.“ Toto je moje motto a doteraz fungovalo náramne: Sheila je masérka v kúpeľoch v Maida Vale, nežná a úslužná, s absurdnými službami, ktoré jej znemožňujú spoločenský život, k nej chodím, keď sa chcem dať rozmaznávať; Danielle je druhou pilotkou British Airways, s tou sa stretávam počas jej dvoch voľných dní v týždni, čo znamená prakticky štyridsaťosem hodín nepretržitého sexu. Ani s jednou som neprekročil prah jej bytu. A rovnako ku mne nevkráča ani jedna. A vo všeobecnosti ani do môjho súkromného života.

„Vidiš, a ja už začínam byť pripravený na ono slávne ‚Kým nás smrť nerozdelí‘.“

Skoro mi činka vypadne z ruky. „Čože?“

„Dobre si počul: oženiť sa, mať deti...“

„Labradora, slušný plán na dôchodok a volvo,“ vysmievam sa mu. „Ale prosím ťa!“

„Jedného dňa sa aj ty zobudíš s týmto pocitom, a vtedy sa vysmejem ja tebe, Michael.“

„Neznášam také vzťahy, v ktorých sa mi žena nevie postaviť. Nechcem stráviť život s takou, ktorá sa mi bude od rána do večera zaliečať, aby sa mi zapáčila, a urobí si zo mňa stred vesmíru. Ak by to malo byť navždy, chcem takú, čo sa nebojí diskusie; ktorá namiesto toho, aby mi prikývla, má chuť pohádať sa a brániť svoj názor; pri ktorej sa budem každé ráno rád zobúdzvať a tešiť sa na to, čo mi povie.“

„Takto by si nevydržal ani týždeň,“ Charles sa na mňa díva skepticky. „Ty si taký hrdý, že by si po hádke nikdy nespravil

prvý krok k udobreniu. Rozišli by ste sa ešte predtým, než by ste sa dali dokopy.“

„Vždy lepšie ako tie obavy, čo máš, typu ‚Všetci moji bývalí spolužiaci sa ženía a majú deti, a ja som stále sám a okrajujem si kôrky z chleba‘.“

„Sebastian, Duke aj Ashford sa mi vidia spokojní s manželským životom. Dokonca aj Harring sa ide ženíť! Ale to nevyučuje, že by som sa na to necítil.“

„Ty šťastlivec,“ uzatváram tému.

„Čo myslíš, čo je so všetkými tými deckami, s ktorými sme trávili letá v Toskánsku?“ spýta sa znenazdajky.

„Prečo?“

„Sú to viac-menej naši vrstovníci, rád by som vedel, čo je s nimi. Napríklad Giada.“

Aha, tak sem mieril. Skrýša pre Charlesa. „Ak si teraz v duchu prehrávaš film o svojej detskej láske, si fakt zúfalec.“

„Neprehrávam si nijaký film, len som si spomenul na letá v Chianti a aj na ňu. Koniec, bodka.“ Na tom gazdovstve boli okrem nás štyroch aj deti grófových zamestnancov a spolu sme tvorili partiu malých výtržníkov.

„To ti neverím, aj keby si prisahal na svoj život.“

„No napriek svojmu cynizmu musíš uznať, že sme sa tam vždy dobre bavili. Pamätáš sa na jej mladšiu sestru Elisu?“

Klik.

Charles mi odblokuje spomienku. „Elisa!“ zvolám nadšenejšie, než by sa čakalo. My dvaja sme boli komplici každého machiavelistického plánu, ako Chip a Dale, ako Kocúr a Líška. V noci sme chodievali k susedom kradnúť uhorky, sprchovali sme sa pod zavražďovacím zariadením v záhrade, hrali sme sa na veterinárov so sliepками a zajacmi na farme, stavali sme si stánky pri ceste, kde sme predávali torty z blata, hrali sme sa na schovávačku v senníku. Boli sme takí dokonale zohratí, že keď jeden na niečo myslel, ten druhý to povedal, a naopak...

„Michael? Michael?!“ volá na mňa Charles.

„Čo... čo je?“

„Čo si zmrzol? Už tam stojíš dobrých päť minút.“

„Kto, ja?“

„Vidíš tu nejakých iných Michaelov?“

„Ach, hm, nuž...“ dofrasa, úplne som sa stratil vo svojej vlastnej hlave. „Oddychoval som. Prečo?“

„Tak čo by som mal nakoniec urobiť? Prijat', či odmietnuť?“

Prijat', či odmietnuť? V tejto chvíli je rozhodnutie, ktoré ešte pred piatimi minútami bolo jasné ako facka, zahalené do hmly.

„Ja... neviem.“

2

Elisa

Podvečery u nás v Mirabelkách sú všetky rovnaké.

Mama upratuje kuchyňu, a dokonca vyrajbé aj všetky medené hrnce, čo visia z hrady pod povalou, a majordómka Donatella chlipká jazmínový čaj vylepšený rumom. Bolí ju hrdlo, alebo to aspoň tvrdí. „Mám citlivé hlasivky. Bola som mezzosoprán. Rozprávala som vám, ako som spievala v Parížskej opere?“ Áno, aspoň dvadsať ráz.

Vedľa nej sedí moja staršia sestra Giada; je kozmetičkou-kaderničkou-manikérkou-pedikérkou v Belvedere, a v tejto chvíli sa venuje Donatelliným nechtom.

Linda, náš rodinný drobček, si robí prázdninové úlohy v čele dlhého dubového stola. Úlohy si určila sama, lebo na rozdiel od svojich vrstovníkov už v polovici augusta mala hotové všetky, čo im dali na prázdniny učitelia v škole.

Ohromene ju pozorujeme, ako sa pasuje so skloňovaním rosa-rosae-rosae z učebnice latinčiny, ktorú si študuje sama pre seba, aby mala trochu výhodu pred ostatnými na budúci rok, keď pôjde na lýceum.

Je asi jediná tínedžerka, ktorú šťve, keď sa v júni skončí škola.

Ja robím účty okolo vinice. Donatella a moja mama sa venujú interiérom, ja exteriérom farmy, a keďže sa pomaly blíži obaračka,

v hlave mám len to: termíny zberu, dozrievanie hrozna, stupeň cukornatosti, fľaškovanie. Kontrolujem predpoveď počasia, stupeň vlhkosti, analýzu mineralizácie pôdy, predpovede denných aj nočných teplôt.

Teraz, keď sa mi to začína všetko kopíť jedno na druhé, chodím domov vyčerpaná a oči sa mi zatvárajú pred obrazovkou notebooku, ktorý držím na kolenách. Toto kreslo je také pohodlné...

„Padajú ti viečka, srdiečko?“ osloví ma Donatella tým svojím afektovaným tónom. Vždy sa mi prihovára osloveniami ako „miláčik“, „dušička“ alebo „srdiečko“, vraj je to pre ňu takto jednoduchšie.

„Čože? Ale nie, vôbec,“ poviem, keď ma vytrhne z myšlienok.

„Hľadela si na obrazovku v stand-by režime,“ upozorní ma Linda, ktorej neujde nič napriek tomu, že neodtrhla oči od kníh.

„Len som trochu oťapená od slnka...“ kývnem rukou a pošucham si obe ramená. Neznášam, keď vidia, že som unavená: je to zámienka, ktorej sa moja mama vždy chytí, aby mi mohla vyčítať, aká je moja práca vyčerpávajúca, že by som sa mala venovať niečomu menej namáhavému, že to nie je zamestnanie pre ženy...

„Urobím ti manikúru?“ pýta sa ma sestra.

„Nepotrebujem, ďakujem,“ odpoviem.

„Nepotrebuješ?“ sestra má na to iný názor. „Len sa pozri na tie nechty! Ešte si ich obhrýzaš?“ spýta sa prísne.

„Už som prestala,“ klamem. V skutočnosti sa o to pokúšam, ale staré zvyky nepustia.

„Dáme ti tam nejaký pekný gél? Ktorý chceš?“ pýta sa ma a pred nosom mi šermuje dvoma flakónmi. „Môžeš si vybrať medzi modrým *London by night* alebo petrolejovým *Thames*.“

Giada je mierne zaťažaná na Londýn. Keď mala devätnásť, našla si prácu v nejakom penzióne v Rosignane, no namiesto toho potajomky nasadla na vlak do Londýna, kde si spravila kurz kozmetičky za peniaze, ktoré si tvrdo zarobila vlastnými rukami počas oberačiek tu v Mirabelkách.

„Ani jeden, Giada. Načo by mi to bolo? Ja chodím pracovať do viníc, nie na módne prehliadky.“ Takto zvyčajne argumentujem.

„Lak nemusí na nič slúžiť.“ Zastane za mnou a masíruje mi krk a plecيا. „Je to prejav venovania sa sebe samej a uvoľnenia.“

„A čo keby si mi medzitým dokončila ľavú ruku, zlatko?“ dožaduje sa Donatella.

„Veď ju máš hotovú,“ namieta Giada.

„Ale je odlišná od pravej.“

„Asymetrické nechty sú na Soho posledná móda.“

Donatella je zhrozená. „Možno niekde v blázinci na Soho, chceš povedať.“

Giada vyvráti oči a vyprskne. „Vy dve vždy musíte byť proti. Ty,“ ukáže na mňa, „ty o seba nedbáš. A ty,“ obráti sa k Donatelle, „ty si vždy bola zádrapčivá. Ale ja si vás upracem. Otvorím vám profily na MatchMe,“ zvolá a vo vzduchu kýva mobilom. „Len mi nájdite v tejto stredovekej pevnosti miestiečko, kde chytím signál,“ frfle a krúži po kuchyni s telefónom vo vystretej ruke.

Giada je úplne posadnutá zoznamkou MatchMe: celé víkendy sa motá niekde medzi Lunigianou a Maremmou a stretáva sa so svojimi kontaktmi. A loví – no nie hocijakého baránka, ale skutočnú veľkú lásku.

Problém je, že síce hľadá lásku, no nachádza iba odpad, možno preto, že jedinou jej podmienkou je, aby muži neboli z Belvedere.

„Aha, tu za chladničkou mi ukazuje jednu paličku. A fiha, tri stretká!“ poteší sa a očami kontroluje správy. „Lorenzo z Ceciny... Jacopo z Pisy...“

„Panebože!“ zvolá mama.

„Tento nevyzerá zle: Simone z Viareggia. Škoda, že má na profile trochu rozmazanú fotku. Teraz ho v čete požiadam o nejakú lepšiu. Hádám sa nepotrepem do Viareggia naslepo.“

„Ako vtedy do San Macaria in Piano,“ pripomeniem jej. Chlapík tam vtedy zavesil fotku nejakého modela, čo stiahol z Googlu, a odvtedy sa Giada nedá nachytať.

„Gerard bastard,“ zamrmle. „Fíha, už mi odpovedal!“

„Ukáž!“ rozkáže Donatella, ktorá má dosť prísne kritériá na chlapský svet: nikto nezodpovedá jej vysokým štandardom.

Giada zakašle a predstiera rozpaký. „No... nie je to totiž fotka tváre.“

„Ukáž!“ vykrikneme všetky zborovo – Donatella, mama aj ja. Zhrákneme sa okolo Giady a neveríme vlastným očiám.

„To čo má byť, toto? Elektrický stĺp?“ zdesí sa Donatella.

„Toto len v celkovej anestézii,“ pridám sa.

„Veď to ani nie je chlap, ale kôň!“

„Čože?“ spýta sa Linda a zdvihne oči od kníh.

„Nič, nič,“ povieme naraz všetky štyri.

„Môžem sa pozrieť aj ja?“ dožaduje sa mladá.

„Ach, ako je už neskoro,“ zvolám. „Linda, je čas ísť do postele.“

„Veď je len deväť,“ namieta.

„To áno, ale niekde na svete, niekde ďaleko, je už veľa hodín,“ poviem.

No ona sa nevzdáva. „Ešte mám prázdniny.“

„Keď bude po prázdninách, aspoň budeš zvyknutá chodiť spať skoro,“ podídem k nej a pobozkám ju na vlasy. „O chvíľu ti prídem dať pusu na dobrú noc, dobre, Macka?“

„Ale mami!“ zamračí sa. „Nevolaj ma Macka! Už nie som decko.“

No nie je. Tá „mama“ som ja. Macka je prezývka podľa starého ošúchaného macka, ktorého má odmalička.

Linda frfle, pozbiera si knihy, vyjde z kuchyne a zamieri k prístavbe. Viem, že rozhovor sa trochu zvrháva, a hoci má trinásť, chcem ešte chvíľu uchovať jej nevinnosť.

„No tak, Elisa, mohla si ju tu nechať,“ dohovára mi Giada. „Veď skôr či neskôr nejakého uvidí.“

„Dúfam, že takéhoto obrovského nie, to je na doživotnú traumu. A v každom prípade až potom, čo bude mať osemnásť.“

„Ty od nej budeš žiadať panenstvo až do plnoletosti?“ vyskočí mama.

„Samozrejme, mami!“ odsekнем. „Keby som to bola dodržala ja, nemala by som Lindu v sedemnástich.“

Donatella pokrčí plecami. „Ona je aj tak taká plachá, keby nejakého videla, ujde.“

„No to teda dúfam,“ zvolám a zmením tému. „Ozaj, Giada, čo si odpovedala tomu Zúrivému žrebcovi z divokého západu?“

„Že kde a kedy sa stretneme,“ odpovie a ťuká do mobilu.

„Veď ti neposlal fotku tváre,“ namieta Donatella.

„Rozhodla som sa, že tentoraz mu budem dôverovať.“

„Budeš mu dôverovať? Teraz sa tomu hovorí dôvera?“ podpichnem ju.

„Nemôžeš si nájsť niekoho bližšie než vo Viareggiu? Vždy ich máš niekde pánubohu za chrbtom,“ podotkne mama.

„A kde ich mám hľadať? Tu?“ zdesene vybuchne Giada. „Najvychytenejšie miestne partie sú mladý funebrák Colli a ďalší ten s tým prehánadlom, Ceccarelli.“

„Ani v najhorších časoch ľudia neprestávajú zomierať a ka-kať,“ pripomenie jej mama.

„Belvedere nie je dedina pre slobodných,“ súhlasím.

„Veru tak. Veď tu ani nechcem zostať navždy. Keď si našetrím dosť peňazí, pôjdem do Londýna: ak si mám nájsť životnú lásku, v meste s deviatimi miliónmi obyvateľov mám väčšiu šancu. Každý čo len trošku pričetný odtiaľto vypadol, hneď ako mohol.“

„Hm, hm,“ zareagujem.

„Ona má na mysli všetkých, čo sa nestali rodičmi už v puberte, srdiečko,“ pichľavo konštatuje Donatella.

„Ale kým čakám na príležitosť, neviem, prečo by som mala žiť ako v kláštore.“

„Ukáž tú fotku ešte raz,“ prikáže Donatella.

Znova sa všetky zhrčíme nad Giadin mobil a znova obdivujeme nehorázny výtvar matky prírody.

„*Mammamia*, to je kus, to sú veci! Podľa vás. Keď ten svoj inštrument používa, prúdi mu dosť krvi aj do mozgu, alebo rovno omdlie?“

„A dostať spodky aj na takéto čosi?“

„Možno si ich dáva šiť na mieru...“

Klop, klop, klop.

Ktosi zaklope na kuchynské dvere, až nás mykne od prekvapenia.

„Koho to teraz čerti nesú?“ hundre mama a ide otvoriť.

„No ako?“ spýta sa Giliola a strká pred sebou dcéru Reginu, ani sa neobťažujú pozdraviť.

„Ach bože,“ prevráti oči Donatella. „Keby som to bola vedela, vylepším si čaj aspoň dvoma pohárkami.“

„Čo ako?“ ostro sa spýta mama. S Giliolou sa nemajú veľmi rady, odjakživa sú rivalky v kuchyni.

„Prišiel?“

„Kto?“

„Akože kto?“ pýta sa Giliola tým svojím nosovým hlasom. „Synovec starého Ricasoliho!“

„Sem teda neprišiel nikto,“ odsekne mama a gestom jej naznačí, aby vypadla.

„Ale to je škoda!“ zvolá Giliola, ignorujúc maminu výzvu. Urobí inšpekčný okruh po kuchyni a Regina sa sklamané pozrie na koláč v maminej ruke.

„Varila si marhuľový lekvár?“ vyzvedá sa Giliola a ukáže na rad ešte horúcich pohárikov na policičke.

Mama nervózne vyfúkne. „No čo myslíš?“

„Ale to si varila neskoro!“ kritizuje ju okamžite Giliola. „Boli zrelé už minulý týždeň. My sme varili v sobotu a ja som ho už dala do koláča,“ dodá Regina tónom najväčšej šprtky v triede.

„A tentoraz ste tam dali cukor, alebo zasa soľ?“ spýta sa jej Donatella akoby mimochodom. Minulý rok pri lotérii na sviatok svätého patróna z jej lekváru vykrúcalo črevá polovici dediny.

„O čom ste klebetili?“ pýta sa Giliola ignorujúc zlomyseľnú poznámku.

„O koňoch,“ povieme rýchlo.

Giliola nemá záujem, pokrčí plecami. Keby vedela... „Dúfajme, že Charles príde včas na Koláčovú slávnosť. Budeme musieť povedať v prípravnom výbore, aby ho pridali ako čestného porotcu.“

Koláčová slávnosť je súťaž, kde nie je núdza ani o podvody a podrazy: prekazené kysnutie, krádež ingrediencií, poškodené rúry...

Ešte pred piatimi rokmi gazdiné piekli koláče doma a potom ich nosili porote na ochutnanie, no Giliola vtedy obvinila svoju mamu, že kúpila koláč u pekára, lebo vraj podľa nej bol príliš dokonalý na to, aby ho piekla doma, preto sa odvtedy všetko odohráva na námestí v Belvedere. Na Giliolino veľké sklamanie mama vyhrala aj nasledujúci rok, čím dokázala, že vie upiecť najlepšie koláč.

„Určite príde len kvôli tomu,“ škodoradostne poznamená Giada. „Stavím sa, že sa už nevie dočkať.“

„Mužom sa páčia ženy, ktoré vedia variť,“ vyhlási Giliola. „Ale čo ty o tom vieš, ty vychrtlina! A ešte s tými nechtiskami! Veď ty nevieš ani ošúpať zemiak!“

„To sa mi práve hodí, lebo mi prd záleží na tom, kto bude šúpať zemiaky,“ odsekne Giada a ja jej v duchu zatlieskam.

Klop, klop, klop.

Zasa ktosi klope. Giliola s dcérou sa celé rozžiaria, no keď mama otvorí a vo dverách sa zjaví Angela s dcérou Sarou a nesú tácku s pečienkovými jednohubkami, tváre sa im sklamané predĺžia.

„Prišiel?“ nedomčkavo vyhrkne Angela.

„Nie,“ sucho odsekne Donatella.

„Och, mysleli sme si, že by tu už mal byť. On a Vannucci mali prísť dnes večer.“

„Lenže neprišiel nikto,“ odpovie mama.

Aj Angela so Sarou vojdú a s Giliolou a jej dcérou na seba zagánia. „Aha, aj vy ste tu.“

„Presne ako aj vy,“ odsekne Giliola.

„Aká krásna uvoľnená atmosféra,“ okomentujem ironicky. „Dá si niekto kamilkový čaj? Alebo nejaké sedatívum? Prípadne bróm?“

„A nejaké lepidlo nemáš?“ spýta sa Giliola. „Tak by sme raz a navždy mohli Angele zalepiť ústa.“

„Komu ty chceš lepiť ústa?“ vyskočí Angela.

„Dobre si počula. Viem, že o mne hovoríš, že som lakomá stará papuča, a ty si potom čo?“

„Veď je to pravda! Chcela si, aby som ti vrátila alobalovú zapiekaciú formu na cestoviny, a keď som povedala, že som ju vyhodila, chcela si, aby som ti kúpila nové balenie!“ odsekne Angela.

„Tak ja ti dám cestoviny, a ty zo mňa urobíš lakomú babu!“

„Veď si ich robila z vajčiek od mojich sliepok, čo som ti darovala!“

„To už je len darček!“ Giliola je naladená čoraz bojovnejšie. „Dala si mi ich, lebo si ich mala priveľa, inak by si ich musela vyhodiť!“

Donatella vstane od stola so šálkou čaju v ruke. „Myslím, že to s tým vylepšením čaju ešte stihnem.“

Klop, klop, klop.

Tentoraz stoja vo dverách Fiorella s Paolou a nesú slávne mandľové cantuccini.

Nestihnú ani otvoriť ústa a mama hneď z príchodu zmrazí ich nadšenie. „Nie, Charles tu nie je, ešte neprišiel. Nevieme o tom ani trt.“

Fiorella je sklamaná, a navyše, keď tam ešte vidí Angelu a Giliolu, pozrie na mňa pohľadom ranenej srny, akoby chcela povedať: „A ja som ti dala desať eur, aby si ma zavolala ako prvú.“

V Belvedere znova vypukla svadobná horúčka a vôbec by som sa nečudovala, keby v novinovom stánku za posledných dvadsaťštyri hodín vypredali časopis „Krásna nevesta“.

Vzduch v miestnosti je nabitý estrogénom: dcéry na love, súperiace matky a my štyri – jedna ufrflaná vdova, jedna pichľavá stará dievka, jedna slobodná matka a jedna ľahťikárka – kvarteto na pohľadanie – sedíme a dívame sa na tú masakru.

Pri štvrtom *klop, klop, klop* mama výhražne chytí valček na cestu. „Teraz sa o to postarám ja.“

Vo dverách však na naše prekvapenie namiesto ďalšej dvojice matka – dcéra stojí notár Vannucci. „Nie som ozbrojený,“ zdvihne obe ruky.

„Och, Vannucci, konečne. Tu je už hotový cirkus Humberto. Poďte mi pomôcť trochu skrotiť tieto tigrice, už sa to s nimi nedá vydržať.“

Notár nesmelo vojde s výrazom človeka, ktorý by dal čokoľvek, keby teraz mohol byť niekde inde. „Dobrý večer všetkým, dámy.“

Matky aj dcéry sa naňho vrhajú jedna cez druhú. „Kde je Charles?“ „Predstavíte nám ho dnes večer?“ „Už ste večerali?“

Vannucci sa v rozpakoch poškriabe vo vlasoch. „Nuž, ja som vlastne prišiel informovať pani Donatellu a Elisú o tom, že Charles sa rozhodol dedičstvo odmietnuť.“

V kuchyni zavládne zarazené ticho. Len Giliola má odvahu po niekoľkých sekundách zhrozenia otvoriť ústa.

„Takže on s vami neprišiel?“

„Zostal v Londýne a rozhodol sa postúpiť tento majetok ďalším príbuzným.“

„Ja som to tušila!“ hundre mama. „Tí lenivci Ricasoliovci z Pontassieve! Ale okrem rozbitej brány, bojlera, garáže a upchatého komína treba aj nejaký groš investovať, inak to všetko pôjde do kelu.“ Mama je praktická, ako sa patrí na gazdinú, nemyslí na rozbité sny o svadobných kytickách prítomných kandidátok na nevesty, ktorým sklamanie predlžuje tváričky.

„Je mi ľúto. O pár dní by som mal dostať jeho formálne vyjadrenie. A teraz by som už s dovolením šiel, dobrú noc.“

Notárov úmysel nenápadne sa vytratiť narazí na konvoj matiek, ktoré ho nasledujú von a bombardujú ho otázkami, prečo a ako to, že Charles dedičstvo neprijal.

S mamou, Giadou a Donatellou sme konečne samy, a ja namiesto úľavy cítim ťažobu v hrudi.

Vo chvíli, keď som sa dozvedela o Charlesovom hypotetickom návrate, myslou som okamžite zaletela k Michaelovi, jeho najlepšiemu priateľovi. On a jeho starší brat George sem vždy v lete chodievali s Bingleyovcami a s Michaelom sme sa veľmi skamarátili. Obaja sme mali rovnaký nos na problémy, nevedeli sme obsedieť a stále sme sa vrhali do nových dobrodružstiev, vláčiac so sebou aj chudáka Carletta.

Vyzerá to možno čudne, lebo odvtedy prešlo už pätnásť rokov, ale pristihla som sa pri myšlienke, že s Charlesom by mohol prísť aj Michael, presne tak ako kedysi.

3

Michael

O dva týždne neskôr

To, čo som kedysi pokladal za výnimku, sa pomaly stávalo pravidlom: zvonenie telefónu a neutrálny hlas mojej asistentky Penny, ktorý ma vytrhne zo sna strohým „Meškáš. Zasa.“

Vyskočím z postele a som našťvaný sám na seba a na svoju neschopnosť počuť budík. Vlastne budíky, všetky štyri.

Trojitá káva nepomáha, a tak pred odchodom ešte vsuniem do kávovaru kapsulu so supersilnou hyperkoncentrovanou zmesou. Kým káva natečie, zapínam si košeľu.

Dnes nijaké holenie, nijaká viazanka, v mobile mi svieti šesť správ od Saxtona, posledná je telegrafická: Čakáme na teba.

Počas presunu taxíkom z Grosvenor Square do Marylebone, aj keď krátkeho, sa k náhľeniu pridá aj nervozita.

„Saxton začal poradu s Bradfordovcami bez teba,“ informuje ma Penny hneď pri príchode do kancelárie. „Sú vo Windsor Room.“

Výborne, na opačnej strane budovy. Vyštartujem raketovou rýchlosťou, ale Penny ma stiahne za sako. „Viazanka. Parfum. Smrdíš.“ Podáva mi luxusnú hodvábnu viazanku značky Drake, ktorú mám pre takéto prípady v zásuvke stola, viažem si ju a ona ma zatiaľ postrieka svojou Eau de Guerlain.

„To je ženská vôňa,“ protestujem.

„To prežiješ. Chod.“

Vrazím do Windsor Room. Všetci prítomní, sediaci okolo lesklého mahagónového stola, sa strhnú. Bratia Bradfordovci sú unavení a Saxton vyzerá, že by ma najradšej zabil.

„Ospravedlňujem sa, dnes je príšerná premávka,“ poviem skrúšene.

„Nič sa nestalo, D’Arcy,“ povie starší z bratov Bradfordovcov. „Už sme prakticky skončili. Lawrence nám vyvrátil všetky pochybnosti ohľadne navrhovaných investícií nášho portfólia.“

Och, tak oni už skončili. Aj keď si za meškanie môžem sám, hnevá ma, že im nemôžem predložiť svoje návrhy. „Keby ste ešte mali nejaké pochybnosti, pokojne mi zavolajte,“ zatvárim sa najochotnejšie, ako viem.

Rozlúčia sa podaním ruky a odídu. Predtým, ako sa poberiem aj ja, ma Saxton zadrží na stoličke. „Sadni si, Michael. Musíme sa porozprávať.“

Poslúchnem a tvárim sa, že nemám ani najmenší problém. „Počúvam ťa.“

„Takto to ďalej nejde.“

„Mal som pocit, že Bradfordovci boli s mojím investičným plánom spokojní,“ blafujem.

„Si príliš inteligentný na to, aby si nepochopil, o čom hovorím.“ Saxton si sadne oproti mne. „Ak na tom trváš, môžem ti to vymenovať rad-radom: v piatok na bríingu si zaspal.“

„Premýšľal som.“

„Spal si, Michael.“

„No tak dobre,“ pripustím. Naberiem si kopu pracovných povinností, ktoré len horko-ťažko zvládam, a pre únavu potom nestíham. Ale nevedel som, že až tak veľa.

„Na stretnutí s bankou HSBC si neprezentoval ten návrh, na ktorom sme sa dohodli, ale iný.“

„Ale potom som z toho vykorčuľoval so ctou,“ bránim sa.

Premeria si ma zdrvivujúcim pohľadom. „Prestaň odvrávať, už ma štváš.“

Zodvihnem ruky, akože sa vzdávam, a on pokračuje v zozname sťažností. „Tento týždeň si neprišiel na dve schôdzky... a odkedy sa neholíš?“

„Nechávam trochu oddychovať plet.“

„To si rob cez víkend.“

„No dobre, uznávam, že moje výkony v poslednom čase mierne poklesli, ale môj inštinkt pre podnikanie zostal nedotknutý.“

„Si najlepší, Michael, dokonca lepší než tvoj brat, nech mu je zem ľahká, ale ak nemakáš naplno, nie si mi nanič.“

Keď spomenie môjho brata, znechutene zatnem zuby. Celý svet si myslí, že beriem ako kompliment, keď ma s ním porovnajú, a nikto si neuvedomuje, že pre mňa je to tá najhoršia urážka.

„Chceš sa ma zbaviť?“ spýtam sa priamo.

„To nikdy, veď sme spoločníci, ale takto už nemôžeme ďalej fungovať.“ Saxton vstane, vsunie si ruky do vreciek na nohaviciach a chodí okolo stola. „Ja som už starý, chcem si užžiť zrelý vek, svoje vnúcatá a svoje peniaze. Nemal by som ti to síce hovoriť, ale asi je teraz tá najlepšia chvíľa, aby si sa to dozvedel: keď odídem, mám v úmysle postúpiť svoj podiel tebe, takže budeš jediným právoplatným majiteľom firmy.“

Od prekvapenia mi spadne sánka. „To myslíš vážne? Sax, neviem, ako sa ti poďakovať, ja...“

„Ale nie za týchto podmienok,“ vážne ma preruší.

„Akých podmienok?“

„Ty si vorkoholik, nevieš uniesť tú nadľudskú záťaž, čo si si naložil. Taký si posadnutý firmou, prácou, že už ani nevieš, čo robíš: pracuješ po večeroch, pracuješ cez víkendy, pracuješ, keď ješ, pracuješ, keď spíš...“

„Preto som taký dobrý,“ protestujem.

„Nie. Preto si taký vyčerpaný. Nie si schopný uniesť celú váhu sám, ak si to neupravíš, začnem sa obzerať po niekom inom, komu by som dal svoj podiel.“

„To má byť vyhrážka?“

„Ani náhodou, len ťa chcem presvedčiť, aby si sa začal o seba starať. Mohol by si byť môj syn, Boh mi je svedkom, že ťa za syna aj pokladám, ale ak nerozumieš, čo ti hovorím, prinútiš ma rozhodnúť o tvojej pozícii vo firme.“

„Ak ma nechceš vyhodiť, čo mi chceš navrhnúť?“

Sax prestane chodiť po miestnosti a zastaví sa rovno predo mnou.

„Chod' na dovolenku.“

Čože? „Nerozumiem.“

„Odkedy sa nevenuješ inému, len práci? Kedy si mal naposledy voľno?“

„Asi pred niekoľkými mesiacmi,“ odhadnem. Vždy si hovorím, že si už dám pauzu, ale zakaždým sa vynorí na obzore nejaká zaujímavá záležitosť alebo nový klient, a tak to odložím.

„Pred štyrmi rokmi,“ opraví ma. „Dnes ráno som si to bol overiť u personalistky.“

„Ako ten čas letí!“ okomentujem sarkasticky.

„Myslíš si, že si neporaziteľný, v tvojom veku som si to myslel aj ja, ale mám pre teba zlú správu: aj ty si len človek, a tak ako ostatní aj ty si potrebuješ oddýchnuť.“

„Takže nútená dovolenka?“

„Chcem, aby si sa vrátil a fungoval stopercentne, nielen na pol plynu. Akákoľvek roztržitosť môže stáť našich klientov milióny libier a nás reputáciu. Mojou úlohou je ubezpečiť sa, že nám takéto riziko nehrozí.“

Tento otcovský prístup ma trochu šťve. „Počuj, Saxton, nepreháňaš trochu? Veď to bolo len jedno oneskorenie.“

„Možno, ale v šesťdesiatke už rozoznám problém na prvý pohľad, a ty si úplná časovaná bomba. Oddnes máš mesiac dovolenku, a to je rozkaz, Michael.“

„Môžem nesúhlasiť?“

„Nie.“

Sklopím pohľad na kresbu dreva na stole a vzdám sa. „Prijmam, lebo nemám na výber, ale nie preto, že to chcem.“

„Keď pôjdem na dôchodok, postúpim ti svoj podiel, ale nie preto, že to chcem, ale preto, že si to zaslúžiš.“

„Ako si to môžem zaslúžiť, keď ma vyháňaš z firmy? Je to také... ponižujúce...“

„Prestaň sa tváriť ako urazená veličina a úprimne si priznaj, že nie si stopercentne fit. Ešte to nechápeš, ale ver mi, že ti pomáham. Povedz Penny, aby mi nachystala tvoju agendu, a padaj domov.“

„To je čo, vynútená dovolenka?“ pýta sa ma Charles pri obede v reštaurácii Nobu nad tanierom suši. „Ty sa ešte sťažuješ? Čo by som za to dal ja! Moje dovolenkové plány sú akurát tak pozajtra – presun k milánskym klientom s katalógom jeseň-zima na budúci rok.“

„Saxton tvrdí, že som vyčerpaný.“ Stačí si na to spomenúť a tlak mi závratne vyletí. „Aj tebe pripadám vyčerpaný?“

„Ale kdeže, ani trochu,“ odpovie so sarkastickým úsmevom.

„A čo ty, ako si sa rozhodol s tým dedičstvom?“ spýtam sa. Napriek tomu, že ma požiadal o radu, celé som to nechal naňho.

„Vzdám sa ho. Aj keď mi je to akokoľvek ľúto, argumentov proti je viac ako za.“

To sa dalo čakať: ak si Charles naplánoval budúcnosť bez domu v Toskánsku, tak ho tam teraz nedostane. „To sa mi vidí rozumné... Moment,“ myšlienky sa mi zabrzdia a naskočí mi možnosť, s ktorou sme nerátali. Teda nerátal s ňou Charles, to je normálne, lebo on nemá cit pre investície; ale že to nezišlo na um mne, je priam hanebné. Možno má Saxton pravdu, som vyčerpaný.

„Čo je?“ spýta sa ma s plnými ústami.

„Už si poslal formálne odmietnutie?“

„Podpísal som ho, len ho ešte musím poslať,“ povie a ďalej prežúva sústo v ústach.

„Nerob to,“ vyhlásim rezolútne.

„Prečo?“

„Lebo ty to dedičstvo prijmeš.“

„Prijmem?“ prekvapene sa spýta Charles a prehltnie. „Veď som ti práve povedal, že je viac argumentov proti než za.“

„Prijmeš to a potom celé predáš za najvyššiu ponuku,“ zvolám, chytím nigiri a zašermujem ním proti nemu ako zbraňou. „Počúvaj ma: prečo venovať majetok príbuzným, ktorých ani nepoznáš? Zo zisku si môžeš kúpiť peknú vilku na Primrose Hill a v nej vychovať svoju budúcu milovanú rodinu, a Caroline si kúpi svoj bytík v Nice a konečne sa jej zbavíš.“

„Nuž, toto dáva zmysel,“ súhlasí. „Ale aj predaj je otrava, o ktorú nestojím: najšť agentúru, klientov, ktorí urobia ponuku a potom zmiznú, mesiace čakania, nekonečné jednačky...“

„Firma Saxton & D'Arcy je plná potenciálnych kupcov gazdovstva v Chianti.“

„Fakt?“ spýta sa s úľavou.

„Fakt. Daj mi možnosť a ja nájdem najrýchlejšie a najvýhodnejšie riešenie.“

„V tomto prípade máš voľnú ruku, Michael. Vieš, že tebe by som zveril aj svoj život.“

„Jediné, čo od teba potrebujem, je urobiť obhliadku miesta a overiť si tamojšie stavebné zákony, aby som videl, aký transformačný potenciál to má.“

„Ja? Ja sa zaoberám látkami, a nie investičnými nehnuteľnosťami.“

„Veď na budúci týždeň si v Taliansku, nie? Tak si to predĺž a skoč aj do Toskánska.“

„Pod' tam so mnou! Máš mesiac dovolenky, strávi ho na farme a využij to na uzavretie tohto obchodu. Ak je pravda, že mi vieš najšť kupca medzi klientmi vašej spoločnosti, uvedom si, aká bomba to bude, keď sa vrátiš.“

„Nuž...“ Už-už mám na jazyku námietku, ale jeho návrh je výborný. Mám motív a zároveň aj dosť času.

„Nehovor nie, Michael, vieš, že mám pravdu. Čo je na tom? Ved' to sa vybaví raz-dva. Vždy sa mi vysmievaš, že som otrokom svojich zvykov, ale ani ty sa nevieš dostať zo svojej rutiny. Prídeš, pozrieš, predáš. A hotovo.“

Ved' tak. Čo by na tom malo byť? Prídem, pozriem, predám. A hotovo.

4

Elisa

Slnko už takmer zapadlo, keď na plný plyn prifrčí červená limuzína a takmer ma zrazí.

Zaparkuje na kraji cestičky, rovno v záhone milovaných begónií mojej mamy, ktorá už zlovestne zazerá. Z auta vystúpi dvojica v strednom veku.

„Prišli sme prevziať gazdovstvo,“ oznamuje muž a skladá si slnečné okuliare s výrazom filmovej hviezdy. „Ja som Ferdinando Amaroli Ricasoli a toto je moja manželka. Predpokladám, že vy ste služobníctvo.“

Slávni Ricasoliovci z Pontassieve.

Ja, Donatella a mama ich mlčky pozorujeme spod stĺporadia. Áno, sme zamestnané na gazdovstve, ale služobníctvo nie je práve výraz, ktorý by hneď nastolil priateľskú atmosféru. Nás si nekúpili na trhu.

„Vitajte v Mirabelkách,“ pozdraví chladne Donatella v úlohe majordómky, ako sa zvykne sama titulovať.

„Ferdy, tá vila je menšia, než vyzerá na fotografii, alebo sa mýlim?“ spýta sa žena a znechutene ohrnie pery. „Myslela som, že to bude šľachtické sídlo.“

„Ja tu upratujem a čistím každý centimeter, takže vás môžem uistiť, že vôbec nie je malá,“ odsekne mama.

„Vy ste...?“ spýta sa žena a premeriava si ju od hlavy po päty.
„Marianna Monteleoni, kuchárka. Komorná a zástupkyňa majordómky.“

„Výborne. Moje meno je Graziana Armaroli Ricasoli, ale všetci ma volajú Gaziella.“

„Aby si sa neposralla...“ zamrmlm, ale Donatella ma začuje a štuchne ma do rebier.

„Tichučko,“ zasyčí.

Graziana nám ponúkne oprsteňovanú ruku s chrbtom ruky obráteným nahor. „Nuž?“ spýta sa netrpelivo.

„Nuž čo?“ nechápe Donatella.

„Som kontesa, tu sa už ruky nebozkávajú?“ Graziana sa urazene obráti na manžela. „Ferdy! Nebozkávajú ruky.“

„Ženy nebozkávajú ruky iným ženám,“ podotkne Donatella, učiteľka etikety.

„A čo poklona? Úklon?“ spýta sa on.

„Pred grófom Ricasolim sme sa nikdy neklaňali,“ vysvetlím.
„A v každom prípade, titul odišiel so smrťou grófa Umberta, keďže nemal priamych dedičov.“

„Čože?“ toto sa Graziane ani trochu nepáči. „Ferdy, urob niečo! Ja som už objednala vizitky a hlavičkový papier. Napíš predsedovi Senátu. Vlastne nie, napíš rovno prezidentovi republiky!“

„A nezabudnite dýchať, kým budete čakať na odpoveď,“ pichnem si do nej.

Graziana odfrkne a ruku stiahne. „Tu ešte bude veľa práce, čo sa týka slušného správania,“ okomentuje a hodí na zem ohorok z cigarety, kde ho zadupne vražedným opätkom.

Farma nie je moja, nemám na ňu vlastnícke práva, ale vyrástla som tu a nedostatok úcty zo strany Armaroliovcov ma vytáča do bezvedomia. Napríklad: prinútila by som ju zodvihnúť ten ohorok jazykom.

„Čo je?“ povie on prísny tónom a zatlieska, akoby sme boli psy. „Ukážete nám dom, alebo čo?“

Donatella si ich premeria ľadovým pohľadom. „Nasledujte ma.“

S mamou sa pridáme, kráčame niekoľko krokov za sprievodom.

„Ak sú toto noví majitelia, dávam výpoveď,“ hundre si pre seba. „Na hodinu.“

„Prečo by sme nevyužili skvelú príležitosť naplŕuť im do taniarov?“

„Vidíš, práve mám na sporáku hrniec *ribollity*.“

Donatella ide prvá do reprezentačného salóna. „Toto je prijímací salón a za tými dverami je súkromný salónik.“

„Aký škaredý obraz,“ okomentuje Graziana, ukazujúc na predmet svojho znechutenia zavesený nad kozubom.

„To je Chagall,“ podráždene upozorní Donatella.

Graziana zodvihne obočie. „Kto?“

„Marc Chagall,“ zopakuje naša majordómka. Vidím, že sa blíži k výbuchu. „Mala som tú česť stretnúť sa s maestrom v Saint-Paul-de-Vence počas svojej svadobnej cesty.“

„Tak nech si ho príde zasa vziať, vôbec sa sem nehodí. Ja si myslím, že v prijímacom salóni by mal byť náš portrét, grófov Armaroli Ricasoli. A namiesto týchto starých kobercov by sme mohli dať leopardiu kožušinu.“

Neprekvapí nás, že Ferdy prikývne. „Miláčik, ty máš taký skvelý vkus, ako vždy.“

Donatella vzdychne a zo všetkých síl sa snaží kontrolovať, aby nevybuchla.

„Ak sa chcete ísť pozrieť na poschodie, tam vám ukážem súkromnú izbu majiteľov.“

„Ja by som radšej išiel dolu,“ namieta on. „Chcel by som vidieť tie legendárne miestne pivnice.“

„O pivnice sa starám ja,“ poviem. Pivnice sú moja svätyňa, a myšlienka, že by tam mal vojsť tento primitív, ma neskutočne šťve. Mohla by som na schodoch zhasnúť svetlo, sotíť ho dolu a tváriť sa, že to bola nehoda...

„Hm, žena,“ skonštatuje skepticky.

„Skvelý postreh,“ nezdržím sa.

Nevšímne si môj sarkazmus. „Vy sa vyznáte vo víne?“

„Mám iba diplom z agronómie a špecializáciu enológia,“ odpoviem. „Nič vážne.“

„Ach, štúdiá!“ zvolá a v hlase mu zaznie výčitka. „Vino sa neučí z kníh, treba cestovať a ja, ak dovoľíte, som videl svet. Odo mňa sa môžete veľa naučiť. Zavedte ma do pivnice.“

Idem pred ním a neprestáva tárať o tom, aký je odborník a degustátor. Túžim na chvíľu ohluchnúť.

„A sme tu,“ poviem a otváram ťažké drevené dvere so železným kovaním.

„Hmmm,“ mrmle Ferdy a sledí v polotme lampášov, ktoré sotva osvetľujú rady fliaš. „Toto je všetko?“

„Sú tu stovky vín,“ odsekнем zarazene. „Máme veľmi kvalitný výber značiek.“ Podídem k jednému stojanu a vyberiem fľašu za viac ako tisíc eur. „Toto Amarone della Valpolicella sa dá zohnať len veľmi ťažko. A aj toto Barolo Riserva.“

„Dobre, a kde je šampanské?“

„Šampanské?“ neverím vlastným ušiam.

„Čo je to za kolekcia bez šampanského?“

Prejdem na druhú stranu pivnice, nervózna z jeho obmedzenosti.

„Ak chcete prejsť k francúzskym vínam, tu máme zopár skvelých Romanée-Conti. Z bielych si pán gróf veľmi obľúbil Sauternes Château d'Yquem.“ Lenže etikety, ktoré menujem a normálne by nadchli ktoréhokoľvek milovníka vín, naňho vôbec nezapôsobia.

„Nijaký Dom Pérignon? Nijaký Cristal?“

Mohla by som začať prednášku, ale radšej zvolím inú stratégiu, vystrelím si z neho. „Môžem vám dať ochutnať víno z kartóna, za ktorý pán gróf zaplatil takmer pol milióna v jednej dražbe v Sotheby's. Bola to stávka na život a na smrť s jedným saudským emirom, ale napokon sme ho vydražili my.“

Keď Ferdy počuje slová „pol milióna“ a „saudský emir“, nastroží antény. „Zaujímavé.“

„Počkajte tu, idem ho vziať do caveau.“

Pri „caveau“ takmer omdlie. Samozrejme, že tu nie je nijaké caveau ani kartón vína kúpený v dražbe.

Idem do komory, vezmem z kartóna fľašu vína za šesťdesiat centov, ktoré mama používa na varenie, a cez lievik ho nalejem do prázdnej fľaše, prichystanej na mušt.

Ukazovák si vsuniem do úst a napodobním zvuk vyťahovanej zátky, potom vyjdem z komory s otvorenou fľašou v jednej a korkovou zátkou v druhej ruke, a privoniavam k zátku.

„To je ono?“ spýta sa v tranze.

„Áno,“ potvrdím a teatrálnym gestom ho postavím na jeden sud. „To je Crétin Casse Debilles z roku 1868, patrilo cisárovi Napoleonovi III., jedna zo šiestich fľaš, ktoré sa našli v podzemí Louvru. Vidíte, aká je zodratá etiketa?“ Áno, je zodratá, ale preto, lebo táto fľaša bola umytá, naplnená, vyprázdnená a znova umytá desiatky ráz. „Dokonalé hygrometrické podmienky konzervovania.“

„Kráľovské víno. Tak to je už niečo,“ nadchýna sa a ani si nevšimne, že som z neho práve urobila kreténa a debila.

Nalejem mu ho do pohára a hrám divadielko. „Má veľmi komplexný buket a výnimočnú chuť...“

No Ferdy, ktorý sa už nevie dočkať, kedy ochutná víno z kráľovskej pivnice, mi ho vytrhne z ruky. „Dajte mi ten pohár.“

„Ak dovoľíte, aj ja si nalejem za hlt, aby som sa uistila, či sa nezmenila organoleptická štruktúra.“ Zodvihnem si k perám druhý pohár a s odborným výrazom ho ohodnotím: „Korenistá vôňa borievky a pínie, drevitá, no svieža vôňa,“ strieľam od pása náhodné somariny, „telo plné, zľahka sladkasté, s trieslovou dochuťou.“ Keby bol naozajstný odborník, tu by ma už nakopal, lebo hovorím o trieslovinách pri bielom víne, a táto charakteristika sa viaže s červenými.

Ferdy si uchlipne raz, potom dva razy. „Vynikajúce,“ okomentuje, „tá chuť borievky sa prejavuje mocne, aromaticky. A potom, tie triesloviny... také... bujné.“

„Presne tak,“ prikývnem a ledva zadržím výbuch smiechu. To je somár!

Našu pozornosť upúta rozrušená debata o poschodie vyššie, ideme tam.

Pri vchode stojí mama, Donatella a Graziana a hádajú sa.

„O tom nemôže byť ani reči,“ oznámi Donatella svojím povestným ľadovým tónom.

„Nikdy, nikdy v živote!“ vyhlási mama so založenými rukami. „Ani keď ma zabijete.“

„Čo sa robí, Ciccì?“ spýta sa Ferdy svojej manželky.

„Služobníctvo odmieta nosiť rovnošatu s bielou zásterou, rukavice a čelenku.“

Ferdy pokrúti hlavou. „Ale no tak.“

„Ja varím, upratujem, pracujem v záhrade, a to by som nemohla v takomto oblečení.“

„Čo by sme to boli za grófov bez personálu v rovnošate?“ mrnčí ona.

„Potom si nájdite iný personál.“ Donatella by sa nikdy nevzdala svojich chanelovských kostýmčekov a perlového náhrdelníka.

Uprostred hádky o rovnošate nás vyruší hlasné búchanie na vchodové dvere.

Donatella má celú túto diskusiu v paži. Ide otvoriť, ignorujúc Grazianu, ktorá sa jej vyhráza okamžitým prepustením.

Na prahu stojí mladý muž v tmavom obleku s viazankou, trochu strapatými ryšavými vlasmi a so živými modrými očami a za ním mladá žena v jeho farebných odtieňoch, ale tvári sa oveľa afektovanejšie.

„Dobrý večer všetkým,“ pozdraví v taliančine, ktorá prezrádza, že nebola používaná celé roky. Dobrý večer patrila všetkým

prítomným, ale všimnem si, že jeho pohľad sa zastavil na mojej sestre, ktorá vykukla z kuchyne.

„Prepáčte, prosím, kto ste?“ spýta sa Donatella, no skôr než mladý muž odpovie, predbehne ho. „Carletto!“

5

Michael

Nemyslel som si, že sa ešte niekedy v živote vrátim do Chianti, ale som tu.

Taxík ma vezie do Belvedere, pred očami sa mi vlnia zlatisté chrbty vrškov a tenké špicaté cyprusy sa týčia k oblohe sfarbenej západom slnka do ružova. Všetko ako kedysi.

Chcem sa vyhnúť hodine vysvetľovania taxikárovi, prečo som tu, otázkam, či sa mi páči v Taliansku, a všelijakým ďalším táraninám, tak sa tvárim, že nerozumiem ani slovo po taliansky, a venujem sa e-mailom.

Saxtonovi som síce povedal, že tú dovolenku prijímam, ale on nevie, že v skutočnosti pracujem ďalej za pomoci Penny, ktorá mi dohodla presné termíny online stretnutí so všetkými klientmi. Jej mlčanie som si kúpil za doživotnú vstupenku na všetky zápasy Chelsea.

Pri tabuli *Vitajte v Belvedere v Chianti* poviem taxikárovi adresu farmy, no on aspoň päť ráz zabľúdi, lebo pozdĺž hlavnej cesty nie je ani jediný smerovník.

Keď cúva už šiesty raz, oči mi padnú na súkromnú cestu pri odbočke, ktorú z hlavnej cesty nevidieť. Vtedy sa mi zažne v hlavě svetielko spomienky.

„Tu odbočte doprava,“ poviem mu a celkom zabudnem, že neviem po taliansky. Ukážem mu malý stĺpik z tehál, kde sa v schránke pri obraze Madony chveje plamienok kahanca.

„Túto kaplnku si pamätám.“

„Takže vy ste tu už boli?“

„Veľmi dávno,“ priznám sa.

Taxikár zabočí na cestičku, ktorá sa šplhá do kopca, až kým nezastane pred veľkou bránou z kovaných ornamentov, ktorá je síce otvorená, ale vyzerá dosť ošumelo.

„Sme tu,“ ohlási.

„Dom je až na konci cesty,“ poviem mu.

„Čo to nevidíte?“ odsekne. „Tam už nie je asfalt, len štrk a samé jamy. Nemám traktor.“

„A ja sa ako dostanem do vily?“

„No ako, predsa peši!“ povie, akoby to bola tá najsamozrejmejšia vec na svete.

„Veď je to aj pol kilometra!“

„Ale no tak! Berte to ako zdravotnú prechádzku,“ povzbudí ma. „Bude to sedemdesiatdva eur.“

Počas dlhej prašnej cesty s kufrom na kolieskach, ktoré sa zasekávajú v štrku, hromžím: „Kto toto vymyslel?“ a hneď zatým „Dofrasa aj s Charlesom!“

V mysli si preberám všetky alternatívy k tejto drine, ktoré som si mohol vybrať počas mesiaca sabatikalu:

1. Dovolenka v Karibiku, pod palmou, s veľkým pohárom mojita v ruke.

2. Cesta Transsibírskou magistrálou z Moskvy do Vladivostoku a nazad.

3. Dobrovoľnícke práce v Indii.

4. Kurz kvantovej fyziky.

5. Oberačka mandarínok v kibuci.

Po tisíciach nadávkach prídem k vile. Stále je to ona.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Táto krajina nie je pre slobodných.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.